

Arrest

nr. 279 488 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2019 legt de verzoekende partij samen met haar vermeende partner E.T. een verklaring wettelijke samenwoning af. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert deze verklaring te registreren.

1.2. Op 2 november 2019 legt de verzoekende partij samen met haar vermeende partner E.T. opnieuw een verklaring wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 5 november 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar feitelijke partner E.T., van Oostenrijkse nationaliteit.

1.4. Op 12 november 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partij en haar vermeende partner een beroep in.

1.5. Op 20 april 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 30 april 2020 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar feitelijke partner E.T.

1.7. Op 13 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 4 november 2020 wordt bij vonnis van de familierechtbank van Antwerpen het beroep vermeld in punt 1.4. ontvankelijk en gegrond verklaard. Tegen voormeld vonnis tekent de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen beroep aan.

1.9. Op 8 december 2020 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar feitelijke partner E.T.

1.10. Op 17 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Op 11 juni 2021 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar feitelijke partner E.T.

1.12. Op 28 september 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Bij arrest van 25 oktober 2021 wordt het beroep vermeld in punt 1.8. toelaatbaar en gegrond verklaard en wordt de oorspronkelijke vordering van de betrokkenen vermeld in punt 1.4. ongegrond verklaard.

1.14. Op 10 december 2021 dient de verzoekende partij een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van de burger van de Unie in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, in functie van haar feitelijke partner E.T.

1.15. Op 9 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.12.2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.12.2021 nogmaals gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, E.T. (...), van Oostenrijkse nationaliteit, met rijksregisternummer 78.11.22 510-60, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen op 19.07.2019 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden. Op 12.11.2019 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen deze verklaring wettelijke samenwoning te registreren in het bevolkingsregister. Op 13.12.2019 tekenden betrokkenen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing. Bij vonnis van de familierechtbank van Antwerpen dd. 04.11.2020 werd het beroep van betrokkenen ontvankelijk en gegrond verklaard. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen tekende beroep aan tegen dit vonnis. Het beroep van de ambtenaar van de burgerlijke stand werd toelaatbaar en gegrond verklaard. De oorspronkelijke vordering van betrokkenen werd ongegrond verklaard.

Betrokkenen werden ter zitting gehoord en brachten foto's, verklaringen en WhatsApp gesprekken aan. Na een analyse van de feiten en de overgemaakte stukken komt het Hof van Beroep tot de volgende conclusie:

"8. Uit de voorliggende gegevens blijkt dan ook niet dat zij (i.e. betrokkenen) de intentie hebben een duurzame samenwoning aan te gaan. Het gehele dossier toont overduidelijk aan dat appellanten (sic) een schijnsamenwoning beogen.

Het hof is dan ook van oordeel dat het geheel van de weerhouden elementen erin hun samenlezing duidelijk op wijzen dat de intentie van geïntimeerden en minstens van dhr. O. (...) er kennelijk enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende."

Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijke partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

In het kader van de huidige aanvraag doen de voorgelegde documenten (chatgesprekken, ongedateerde foto's, ziektekostenverzekering, verklaringen, huurcontract, doktersattest, aanwezigheidskaart OCMW Antwerpen, ...) geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 5.11.2019 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.

Het verblijfsrecht wordt betrokkene geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofd van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat betreft het aangehaalde gezinsleven met de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het duurzaam karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist. Louter een gezamenlijke verblijfsplaats is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, noch van het bestaan van een gezinsleven."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat zij ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Naast een theoretische uiteenzetting zet de verzoekende partij haar middelen uiteen als volgt:

“(…)

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent:

(…)

De bestreden beslissing citeert het tussengekomen arrest en stelt dat verzoeker onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verweerder zich enkel op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen gebaseerd heeft zonder de nieuwe bijgebrachte stukken, die toch een periode van zes maanden na het tussengekomen arrest beslagten, in overweging te nemen, laat staan deze te bekijken. Door op deze manier te handelen, maakt verweerder zich schuldig aan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In ieder geval dient er nogmaals benadrukt te worden dat de Rechter in eerste aanleg wel van oordeel was dat de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon oprecht was. Het is deze Rechter die wel het gehele dossier van verzoeker en de referentiepersoon in acht genomen heeft en rekening houdende met alle stukken tot diens oordeel gekomen is.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt onomstotelijk dat verzoeker thans reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres samenwoont met mevrouw E. (...). Hetgeen inderdaad enerzijds blijkt uit de voorgelegde foto's, doch tevens uit de verklaringen opgesteld door derden alsook uit de verschillende bijlages 19ter die al aan verzoeker afgeleverd werden. Verzoeker staat aldus sedert 05.11.2019 officieel ingeschreven op hetzelfde adres als Mevrouw E. (...), teneinde tezamen, als gezin een toekomst op te bouwen;

Het hebben van de inschrijving op hetzelfde adres toont vanzelfsprekend aan dat verzoeker en diens partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is;

Verder volgt uit de neergelegde stukken dat verzoeker en diens partner reeds langdurig een relatie onderhouden en zij tevens een duurzame levensgemeenschap met elkaar wensen aan te gaan;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is. Wat meer is, is het gegeven dat dat verweerder zich klaarblijkelijk enkel gebaseerd heeft op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen zonder de bijkomende stukken, die dateren van na het arrest, mee in overweging genomen te hebben.

Verweerder heeft aldus niet alle neergelegde stukken beoordeeld, nu de nieuwe bijgebrachte stukken niet mee in overweging genomen werden.

Dat uit artikel 47/3 §1 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid rekening dient te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partner, hetgeen zij in casu, zonder twijfel na laten;

Dat verzoeker dan ook wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat hij reeds meer dan vier jaar een affectieve relatie onderhoudt met Mevrouw E. (...) en ook reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres woonachtig is;

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige stukken heeft overgemaakt, dewelke zijn duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen.

Vooreerst heeft verzoeker tal van foto's bijgebracht. Sommige van deze foto's zijn gedateerd. Andere foto's zijn inderdaad niet gedateerd. Evenwel uit de omstandigheden (locatie, kledij, kapsels, mondmaskers, ...) kan zeer duidelijk opgemaakt worden dat deze beelden telkens andere momenten betreffen, waardoor er wel degelijk een verscheidenheid aan momenten samen wordt aangetoond aan de hand van deze foto's.

Er wordt bijgevolg wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker en zijn partner reeds sinds april 2018 een affectieve partnerrelatie vormen.

Daarnaast heeft verzoeker nog tal van andere documenten voorgelegd in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging. Het gaat dan ook niet op de motivering enkel en alleen te baseren op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen nu er talrijke stukken overgemaakt werden die dateren van na het tussengekomen arrest.

Verzoeker verwijst verder nog naar de vele whatsapp-berichten die werden overgemaakt, zowel deze die werden overgemaakt in het kader van de eerste drie aanvragen als deze die werden overgemaakt bij de laatste aanvraag. Het betreffen honderden berichten op dagdagelijkse basis. Thans kan verzoeker zich helaas niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij deze stukken niet in zijn geheel heeft bestudeerd. Indien dit immers wel was gebeurd, kon men niet anders dan vaststellen dat verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhouden.

Tot slot is er het bewijs van domicilie. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker bij de referentiepersoon gedomicilieerd is sinds 05.11.2019.

Ondanks al deze overtuigende bewijsstukken is verwerende partij tot de conclusie gekomen dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij met de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt, ondanks het feit dat verwerende partij wél erkent dat verzoeker en de referentiepersoon samenwonen sinds 05.11.2019.

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij in de bestreden beslissing haar zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden. Verwerende partij heeft immers de voorgelegde stukken als aparte bewijsstukken bekeken (en dan nog stelt verzoeker zich terecht de vraag of deze stukken wel effectief werden bekeken).

Gelet op haar zorgvuldigheidsverplichting diende verwerende partij evenwel - bij het nemen van de bestreden beslissing - deze beslissing zorgvuldig voor te bereiden en diende zij zich te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoonde dat hij en mevrouw E. (...) een affectieve en duurzame relatie onderhouden;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

En:

"De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en erkent zélf dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn sinds november 2019. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker. Verder neemt verzoeker ondertussen al jaren een vaderrol op ten opzichte van de twee minderjarige dochters van zijn partner.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Daarenboven blijkt de duurzaamheid van de relatie ook uit de voorgelegde foto's waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden. Ook uit de bijgevoegde verklaringen van vrienden blijkt het duurzaam karakter van de relatie.

Samengevat is de motivering van de bestreden beslissing niet correct en werd er een onzorgvuldige analyse gemaakt van bepaalde belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier. Bovendien werd met bepaalde documenten totaal geen rekening gehouden, er werd zelfs niet naar verwezen.

Wat betreft de voorgelegde Whatsapp-gesprekken blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verweerder deze uitermate talrijke berichten op dagdagelijkse basis die een zeer ruime periode beslaan heeft onderzocht of gelezen

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

3.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending zou wensen aan te voeren van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 1° en artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij onvoldoende heeft bewezen een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Er wordt verduidelijkt dat uit het administratief dossier blijkt de verzoekende partij en haar vermeende partner op 19 juli 2019 een verklaring van wettelijk samenwoning aflegden, dat op 12 november 2019 de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen deze verklaring weigerde te registreren, dat de betrokkenen beroep aantekenden tegen deze beslissing, dat bij vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 4 november 2020 het beroep onvankelijk en gegrond werd verklaard, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep aantekende tegen dit vonnis en dat het beroep toelaatbaar en gegrond werd verklaard en de oorspronkelijke vordering van de betrokkenen ongegrond werd verklaard. Er wordt op gewezen dat de betrokkenen ter terechtzitting werden gehoord en foto's, verklaringen en WhatsApp gesprekken aanbrachten, dat na een analyse van de feiten en de overgemaakte stukken het Hof van Beroep tot de conclusie kwam dat de betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame samenwoning aan te gaan, dat het hele dossier overduidelijk aantoonde dat de betrokkenen een schijnwoning beogen, dat het geheel van de weerhouden elementen er in hun samenhang duidelijk op wijzen dat de intentie van de betrokkenen, minstens van de verzoekende partij in onderhavige zaak, er kennelijk enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat is verbonden met de staat van wettelijk samenwonende. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij de procedure van het feitelijk partnerschap misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag documenten voorlegde, meer bepaald “*chatgesprekken, ongedateerde foto's, ziektekostenverzekering, verklaringen, huurcontract, doktersattest, aanwezigheidskaart OCMW*

Antwerpen, ...”, doch dat deze geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Betreffende het sinds 5 november 2019 gedomicilieerd zijn op het adres van de referentiepersoon in België, wijst de verwerende partij er op dat een gezamenlijke verblijfsplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter en besluit dat het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Betreffende het bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten wordt gewezen op de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken. Tot slot motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing eveneens dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarna zij de motieven hieromtrent weergeeft in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangenomen.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden weigeringsbeslissing is genomen in antwoord op de verblijfsaanvraag die de verzoekende partij had ingediend als “*ander familielid*” van een burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als feitelijke partner van een vrouw met Oostenrijkse nationaliteit die in België verblijft. Met toepassing van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden dan ook onderzocht in het licht van de toepassing van de voormelde wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”.

Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijk partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook toe aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor

brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 47/3, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt.

Met haar aanvraag wenst de verzoekende partij aan te tonen dat zij een duurzame relatie heeft met mevrouw E.T. van Oostenrijkse nationaliteit, die verblijft in België. In de bestreden weigeringsbeslissing heeft de gemachtigde evenwel geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende heeft bewezen een duurzame relatie te hebben met deze referentiepersoon.

De verzoekende partij diende haar aanvraag in met toepassing van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat enkel de in deze bepaling vervatte voorwaarden aan de orde zijn en het bestuur de voorgelegde stukken enkel hieraan diende te toetsten, en niet aan artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet wordt ook gesteld dat het gaat om *“de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”*. De verwijzing in het verzoekschrift naar de mogelijkheden om een duurzame en stabiele partnerrelatie aan te tonen conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook niet dienstig.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de verwerende partij zich enkel baseert op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen zonder de nieuwe bijgebrachte stukken, die toch een periode van zes maanden na het tussengekomen arrest beslaan, in overweging te nemen, laat staan deze te bekijken. Zij benadrukt dat in ieder geval de rechter in eerste aanleg wel van oordeel was dat de relatie tussen haar en de referentiepersoon oprecht was, dat het deze rechter is die wel het gehele dossier in acht genomen heeft en rekening gehouden heeft met alle stukken om tot diens oordeel te komen, dat uit de bijgebrachte stukken onomstotelijk blijkt dat de verzoekende partij thans reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres samenwoont met mevrouw E.T., dat dit inderdaad enerzijds blijkt uit de voorgelegde foto's, doch eveneens uit de verklaringen opgesteld door derden alsook uit de verschillende bijlagen 19ter die haar reeds werden afgeleverd, dat zij aldus sedert 5 november 2019 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw E.T., teneinde tezamen als gezin een toekomst uit te bouwen, dat het hebben van de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantoonde dat zij en haar partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is. Zij meent dat uit de voorgelegde stukken volgt dat zij en haar partner reeds langdurig een relatie onderhouden en dat zij tevens een duurzame levensgemeenschap met elkaar wensen aan te gaan, dat de gemachtigde bovendien bij het nemen van een beslissing alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals *in casu* het geval is, dat meer nog, de verwerende partij zich klaarblijkelijk enkel gebaseerd heeft op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen zonder de bijkomende stukken, die dateren van na het arrest, mee in overweging te nemen, dat de verwerende partij aldus niet alle neergelegde stukken heeft beoordeeld, nu de nieuwe bijgebrachte stukken niet mee in overweging werden genomen. Zij stelt dat de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen haar en haar partner, dat zij wel degelijk stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij reeds meer dan vier jaar een affectieve relatie onderhoudt met Mevrouw E. en ook reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres woonachtig is, dat zij niet kan akkoord gaan met het gestelde dat niet voldaan is aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, daar zij wel degelijk de nodige stukken heeft overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen, dat zij tal van foto's bijbracht, dat sommige van deze foto's gedateerd zijn, dat andere inderdaad niet gedateerd zijn, dat evenwel uit de omstandigheden duidelijk kan opgemaakt worden dat deze beelden telkens andere momenten betreffen, waardoor er wel degelijk een verscheidenheid aan momenten samen wordt aangetoond aan de hand van deze foto's, dat er bijgevolg wel degelijk op afdoende wijze wordt aangetoond dat zij en haar partner reeds sinds april 2018 een affectieve partnerrelatie onderhouden. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij nog tal van andere documenten heeft voorgelegd in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging, dat het dan ook niet opgaat de motivering enkel en alleen te baseren op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen nu er talrijke stukken overgemaakt werden die dateren van na het tussengekomen arrest, dat zij verder nog verwijst naar de vele Whatsapp-berichten die werden overgemaakt, zowel deze die werden overgemaakt in het kader van de eerste drie aanvragen als deze die werden overgemaakt bij de laatste aanvraag, dat het honderden berichten op dagdagelijkse basis betreffen, dat zij zich thans niet van de indruk kan ontdoen dat de verwerende partij deze stukken niet in zijn geheel heeft bestudeerd, dat indien dit immers wel was gebeurd, men niet anders kon dan vaststellen dat zij en de referentiepersoon wel degelijk een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhouden. De verzoekende partij verwijst nog naar het bewijs van domicilie en stelt dat

ondanks al deze bewijsstukken de verwerende partij tot de conclusie is gekomen dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij met de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt, ondanks het feit dat verwerende partij wél erkent dat zij en de referentiepersoon samenwonen sinds 5 november 2019. De verzoekende partij meent dat zij overduidelijk aantoonst dat zij en mevrouw E. een affectieve en duurzame relatie onderhouden en dat de verwerende partij dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert. Zij voert ter gelegenheid van het tweede middel nog aan dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is rekening houdende met de voorgebrachte stukken en geen correcte redenen bevat, dat gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken de motiveringsplicht duidelijk is geschonden, dat de partnerrelatie immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze werd bewezen, dat daarenboven de duurzaamheid van de relatie ook uit de voorgelegde foto's blijkt waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden, dat ook uit de bijgevoegde verklaringen van vrienden het duurzaam karakter van de relatie blijkt. Samenvattend stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er een onzorgvuldige analyse werd gemaakt van bepaalde belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier, dat bovendien met bepaalde documenten totaal geen rekening werd gehouden en er zelfs niet naar verwezen werd, dat wat betreft de voorgelegde Whatsapp-gesprekken, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze uitermate talrijke berichten op dagdagelijkse basis die een zeer ruime periode beslaan heeft onderzocht of gelezen.

3.6. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij zich enkel baseert op het arrest van het Hof van Beroep zonder de nieuw bijgebrachte stukken van na het arrest te bekijken en in overweging te nemen, dat zij nog tal van andere documenten heeft voorgelegd in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging, dat het dan ook niet opgaat de motivering enkel en alleen te baseren op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen nu er talrijke stukken overgemaakt werden die dateren van na het tussengekomen arrest. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij de bij de huidige aanvraag gevoegde stukken, meer bepaald *“chatgesprekken, ongedateerde foto's, ziektekostenverzekering, verklaringen, huurcontract, doktersattest, aanwezigheidskaart OCMW Antwerpen, ...”*, heeft opgesomd en bekeken doch heeft geoordeeld dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat de verzoekende partij onvoldoende bewees een duurzame relatie met de referentiepersoon te hebben, dat de betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden op 19 juli 2019, dat op 12 november 2019 de ambtenaar van de burgerlijk stand van de stad Antwerpen deze verklaring weigerde te registreren, dat de betrokkenen beroep aantekenden tegen deze beslissing, dat bij vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 4 november 2020 het beroep ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep aantekende tegen dit vonnis en dat het beroep toelaatbaar en gegrond werd verklaard en de oorspronkelijke vordering van de betrokkenen ongegrond werd verklaard, dat de betrokkenen ter terechtzitting werden gehoord en foto's, verklaringen en WhatsApp gesprekken aanbrachten, dat na een analyse van de feiten en de overgemaakte stukken het Hof van Beroep tot de conclusie kwam dat de betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame samenwoning aan te gaan, dat het hele dossier overduidelijk aantoonst dat de betrokkenen een schijnsamenwoning beogen, dat het geheel van de weerhouden elementen er in hun samenhang duidelijk op wijzen dat de intentie van de betrokkenen, minstens van de verzoekende partij in onderhavige zaak, er kennelijk enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen dat is verbonden met de staat van wettelijk samenwonende en dat de verzoekende partij de procedure van het feitelijk partnerschap misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij verduidelijkt met haar betoog geenszins op welke wijze de door haar bij haar huidige aanvraag gevoegde stukken wel degelijk afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Zij verduidelijkt niet op welke wijze de door haar voorgelegde ziektekostenverzekering, het huurcontract, het doktersattest en de aanwezigheidskaart OCMW Antwerpen, kunnen wijzen op het bestaan van een duurzame relatie. Betreffende het huurcontract kan er nog op gewezen worden dat in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd dat het hebben van een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter. Door louter te stellen dat zij thans reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres samenwoont met mevrouw E.T., dat dit blijkt uit voorgelegde foto's, verklaringen van derden en de verschillende bijlagen 19ter, dat zij sedert 5 november 2019 officieel staat ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw E.T. – feiten die op zich in de bestreden beslissing niet worden betwist – teneinde tezamen als gezin een toekomst uit te bouwen, dat het hebben van de inschrijving op hetzelfde adres vanzelfsprekend aantoonst dat zij en haar partner een relatie onderhouden en meer nog, dat deze relatie ook duurzaam is, is zij het louter oneens met dit voormeld motief doch toont zij geenszins aan dat het oordeel dat het hebben van een gezamenlijke verblijfplaats

op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, foutief of kennelijk onredelijk is. Het is geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om te stellen dat het hebben van een gezamenlijke verblijfsplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, zeker indien de registratie van de wettelijke samenwoning eerder werd geweigerd omdat deze enkel een verblijfsrechtelijk voordeel beoogt. Door louter te wijzen op het feit dat de verwerende partij erkent dat zij en de referentiepersoon samenwonen sinds 5 november 2019 toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij met de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt.

Voorts stelt de Raad vast dat ook betreffende de chatgesprekken, ongedateerde foto's en verklaringen, de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze deze stukken afbreuk doen aan de vaststellingen dat zij onvoldoende bewees een duurzame relatie met de referentiepersoon te hebben, dat de betrokkenen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden, dat de ambtenaar van de burgerlijk stand deze verklaring weigerde te registreren, dat de betrokkenen beroep aantekenden tegen deze beslissing, dat bij vonnis van de familierechtbank het beroep ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dat de ambtenaar van de burgerlijke stand beroep aantekende tegen dit vonnis en dat het beroep toelaatbaar en gegrond werd verklaard en de oorspronkelijke vordering van de betrokkenen ongegrond werd verklaard, dat de betrokkenen ter terechtzitting werden gehoord en foto's, verklaringen en WhatsApp gesprekken aanbrachten, dat na een analyse van de feiten en de overgemaakte stukken het Hof van Beroep tot de conclusie kwam dat de betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame samenwoning aan te gaan, dat het hele dossier overduidelijk aantoonde dat de betrokkenen een schijnsamenwoning beoogen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze de door haar bij haar huidige aanvraag gevoegde stukken, een andere beoordeling zouden rechtvaardigen dan het oordeel van het Hof van Beroep dat reeds, zo blijkt duidelijk ook uit de motieven van de bestreden beslissing, een analyse van voorgelegde foto's, verklaringen en WhatsApp gesprekken heeft gemaakt. Door louter te wijzen op het feit dat de nieuw bijgebrachte stukken een periode van zes maanden na het tussengekomen arrest beslaan, toont zij geenszins aan dat de inhoud van deze stukken dermate verschillend is van de inhoud van de stukken die voorlagen in de procedure voor het Hof van Beroep dat hieruit, zes maanden maanden later toch zou dienen te blijken dat er sprake is van een naar behoren bewezen duurzame relatie of van een affectieve partnerrelatie sinds april 2018. Evenmin toont de verzoekende partij dit aan door te stellen dat zij tal van foto's bijbracht, dat sommige van deze foto's gedateerd zijn, dat andere inderdaad niet gedateerd zijn, dat evenwel uit de omstandigheden duidelijk kan opgemaakt worden dat deze beelden telkens andere momenten betreffen, waardoor er wel degelijk een verscheidenheid aan momenten samen wordt aangetoond aan de hand van deze foto's of door te stellen dat de duurzaamheid van de relatie ook uit de voorgelegde foto's blijkt waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden of door te stellen dat ook uit de bijgevoegde verklaringen van vrienden het duurzaam karakter van de relatie blijkt. Door louter te poneren dat een verscheidenheid aan momenten samen wordt aangetoond aan de hand van de voorgelegde foto's en dat de duurzaamheid van de relatie ook uit de voorgelegde foto's blijkt waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden alsook blijkt uit getuigenverklaringen van derden, toont zij geenszins aan op welke wijze deze foto's die verschillende momenten samen aantonen in het bijzijn van familie en de getuigenverklaringen van derden, een andere beoordeling betreffende de relatie dan het oordeel van het Hof van Beroep rechtvaardigen.

Ook door te wijzen op de vele Whatsapp-berichten die werden overgemaakt, zowel deze die werden overgemaakt in het kader van de eerste drie aanvragen als deze die werden overgemaakt bij de laatste aanvraag, en te stellen dat het honderden berichten op dagdagelijkse basis betreffen, dat zij zich thans niet van de indruk kan ontdoen dat de verwerende partij deze stukken niet in zijn geheel heeft bestudeerd, dat indien dit immers wel was gebeurd, men niet anders kon dan vaststellen dat zij en de referentiepersoon wel degelijk een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhouden, toont zij niet aan op welke wijze (de inhoud van) de berichten dermate verschillend is/zijn van (de inhoud van) de Whatsapp-berichten die voorlagen in de procedure voor het Hof van Beroep dat hieruit toch zou dienen te blijken dat, in tegenstelling tot wat geoordeeld werd door het Hof van Beroep op 25 oktober 2021, er sprake is van een naar behoren bewezen duurzame relatie of van een affectieve partnerrelatie sinds april 2018, noch op welke wijze dit zou kunnen blijken uit het geheel van de berichten. Zij toont niet aan dat de Whatsapp-berichten die voorlagen voor het Hof van Beroep geen talrijke berichten op dagdagelijkse basis betroffen, waardoor de bij de huidige aanvraag voorgelegde honderden berichten op dagdagelijkse basis een andere beoordeling dan die van het Hof van Beroep zouden kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke of

onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat de bij de huidige aanvraag gevoegde stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij wijst op het oordeel van de rechter in eerste aanleg die meende dat de relatie tussen haar en de referentiepersoon oprecht was, dat het deze rechter is die wel het gehele dossier in acht genomen heeft en rekening gehouden heeft met alle stukken om tot diens oordeel te komen, kan de Raad enkel, samen met de verwerende partij, vaststellen dat deze uitspraak intussen achterhaald is daar het Hof van Beroep tot de conclusie kwam dat de betrokkenen niet de intentie hebben om een duurzame samenwoning aan te gaan. In zoverre zij zou wensen te laten uitschijnen dat de rechter in eerste aanleg het hele dossier in acht heeft genomen en rekening heeft gehouden met alle stukken en het Hof van Beroep en/of de verwerende partij niet hebben geoordeeld op grond van het volledige dossier, toont zij dit geenszins aan. Zij verduidelijkt niet met welke stukken of gegevens het Hof van Beroep of de verwerende partij, geen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de oprechtheid van de relatie.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij onvoldoende bewezen heeft een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Gezien het voornoemde arrest van Hof van Beroep te Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt, acht de Raad deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij lijkt niet te betwisten dat het weigeren van het registreren van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en het arrest van het Hof van Beroep hieromtrent, mee in rekening kon worden gebracht en maakt niet aannemelijk dat het gelet op de eerdere weigering van registratie van de wettelijke samenwoning en het arrest van het Hof van Beroep hieromtrent kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

De verzoekende partij houdt weliswaar voor dat zij niet kan akkoord gaan met het gestelde dat niet voldaan is aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, daar zij wel degelijk de nodige stukken heeft overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen, dat uit de voorgelegde stukken volgt dat zij en haar partner reeds langdurig een relatie onderhouden en dat zij tevens een duurzame levensgemeenschap met elkaar wensen aan te gaan, maar zij duidt op geen enkele wijze hoe dit dan precies zou moeten blijken uit deze stukken, nog minder op welke wijze de voorgelegde stukken een andere beoordeling dan het oordeel van het Hof van Beroep zouden rechtvaardigen. De verzoekende partij geeft in wezen louter aan dat zij de bij de aanvraag voorgelegde stukken anders beoordeelt dan het bestuur, in de zin dat zij van mening is dat hieruit wel een duurzame relatie blijkt, maar het louter aangeven dat men een andere mening is toegedaan, zonder in dit verband concrete argumenten te ontwikkelen, kan niet volstaan om enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur aan te tonen. Door louter opnieuw te wijzen op de neergelegde stukken en te herhalen dat zij van mening is dat hieruit wel een duurzame relatie blijkt, toont de verzoekende partij nog niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Op lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt verder niet dat de verwerende partij de voorgelegde stukken slechts elk afzonderlijk zou hebben beoordeeld en niet in hun geheel, zoals de verzoekende partij tracht voor te houden. Zij toont niet concreet aan waarom de stukken in hun geheel genomen wijzen op een kennelijk onredelijk handelen van het bestuur. Zoals reeds aangegeven kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de verwerende partij zich klaarblijkelijk enkel gebaseerd heeft op het tussengekomen arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen zonder de bijkomende stukken, die dateren van na het arrest, mee in overweging te nemen, dat de verwerende partij aldus niet alle neergelegde stukken heeft beoordeeld, nu de nieuwe bijgebrachte stukken niet mee in overweging werden genomen.

Door aan te geven dat, rekening houdend met de eerdere vaststelling van een schijnrelatie door de ambtenaar van de burgerlijke stand en het Hof van Beroep inzake de procedure tot wettelijke samenwoning, de voorgelegde stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen dat het om een schijnsamenwoning gaat en dat de duurzame relatie onvoldoende bewezen is alsook dat het hebben van een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoend bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, blijkt dat de verwerende partij het vereiste onderzoek naar het duurzaam karakter heeft gevoerd. De verzoekende partij toont niet aan, door louter voor te houden dat zij stukken had voorgelegd waaruit blijkt dat zij reeds meer dan vier jaar een affectieve relatie onderhoudt met Mevrouw E. en ook reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres woonachtig is, dat enig aspect inzake de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden met de referentiepersoon ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad herhaalt dat het loutere feit dat de verzoekende partij de bij de aanvraag voorgelegde stukken anders beoordeelt dan het bestuur, in de zin dat zij van mening is dat hieruit wel een affectieve relatie blijkt, zonder in dit verband concrete argumenten te ontwikkelen, niet kan volstaan om enig

onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van het bestuur aan te tonen. Eveneens wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de verzoekende partij op 5 november 2019 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon in België doch dat een gezamenlijke verblijfplaats op zich geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met duurzaam karakter, zodat de verzoekende partij niet aantoonst, door te stellen dat zij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij reeds meer dan twee jaar op hetzelfde adres woonachtig is, dat met bepaalde elementen geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de voorgelegde stukken foutief zijn beoordeeld. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat zij overduidelijk aantoonst dat zij en mevrouw E. een affectieve en duurzame relatie onderhouden en dat de verwerende partij dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert, dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is rekening houdende met de voorgebrachte stukken en geen correcte redenen bevat, dat gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken de motiveringsplicht duidelijk is geschonden, dat de partnerrelatie immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze werd bewezen, dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er een onzorgvuldige analyse werd gemaakt van bepaalde belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier, dat bovendien met bepaalde documenten totaal geen rekening werd gehouden en er zelfs niet naar verwezen werd, dat wat betreft de voorgelegde Whatsapp-gesprekken, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij deze uitermate talrijke berichten op dagdagelijkse basis die een zeer ruime periode beslaan heeft onderzocht of gelezen.

3.7. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt de schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij betoogt voorts in de uiteenzetting van het tweede middel dat de verwerende partij op geen enkel moment een belangenafweging heeft gemaakt, dat zij nochtans op de hoogte was van haar familiale situatie en erkent dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn sinds november 2019, dat zij desondanks geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met haar familie- gezinsleven, dat zij al jaren een vaderrol opneemt ten opzichte van de twee minderjarige dochters van haar partner, dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek diende te doen, dat in de bestreden beslissing haar familiaal leven niet op een afdoende wijze wordt onderzocht en besproken en hieruit dan ook blijkt dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 van het EVRM, dat gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken de motiveringsplicht is geschonden, dat de partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon immers, gelet op het dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen is, dat daarenboven de duurzaamheid van de relatie blijkt uit de voorgelegde foto's – waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden – alsook uit de bijgevoegde verklaringen van vrienden en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de voorgelegde talrijke Whatsapp-berichten op dagdagelijkse basis die een zeer ruime periode beslaan, werden onderzocht of gelezen. Samengevat is, volgens de verzoekende partij, de motivering van de bestreden beslissing niet correct en werd er geen onzorgvuldige analyse gemaakt van bepaalde belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier en werd met bepaalde documenten bovendien totaal geen rekening gehouden, er werd zelfs niet naar verwezen.

3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip 'gezinsleven', dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

3.10. Betreffende de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“ Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat betreft het aangehaalde gezinsleven met de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat het duurzaam karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist. Louter een gezamenlijke verblijfplaats is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, noch van het bestaan van een gezinsleven.”

Uit voormelde motieven blijkt aldus dat wel degelijk een onderzoek gebeurde in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat het familiaal leven werd onderzocht en besproken.

3.11. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende artikel 8 van het EVRM zijn.

Het EHRM oordeelt immers dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Betreffende het gezins- en familieleven met de referentiepersoon wordt gemotiveerd dat het duurzaam karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verzoekende partij niet voldoende bewees dat zij een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft met de referentiepersoon waarbij wordt verwezen naar het weigeren van de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning daar het gaat om een schijnsamenwoning. Eveneens wordt gemotiveerd dat het louter hebben van een gezamenlijke verblijfplaats geen afdoende bewijs is van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter, noch van het bestaan van een gezinsleven. Voormelde motieven zijn aldus conform de voormelde rechtspraak en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij het familiaal leven van de verzoekende partij op afdoende wijze heeft onderzocht.

Uit artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

De voorwaarden die in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie.

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij onvoldoende bewezen heeft een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Zoals *supra* werd vastgesteld, toont de verzoekende partij niet aan dat dit besluit onzorgvuldig of kennelijk onredelijk werd genomen. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van het duurzaam karakter van de voorgehouden feitelijke relatie, wordt het bestaan van een gezinsleven, dit is *in casu* een *de facto* stabiele en standvastige (duurzame) partnerrelatie, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

Waar zij betoogt dat gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken de motiveringsplicht is geschonden, dat de partnerrelatie tussen haar en de referentiepersoon immers, gelet op het dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen is, dat daarenboven de duurzaamheid van de relatie blijkt uit de voorgelegde foto's – waar zij samen poseren op verschillende locaties en tijdstippen, en in het bijzijn van familieleden – alsook uit de bijgevoegde verklaringen van vrienden en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de voorgelegde talrijke Whatsapp-berichten op dagdagelijkse basis die een zeer ruime periode beslaan, werden onderzocht of gelezen, dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en er geen onzorgvuldige analyse werd gemaakt van bepaalde belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier en met bepaalde documenten bovendien totaal geen rekening werd gehouden, en er zelfs niet naar verwezen werd, kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.6.

De verzoekende partij toont aldus niet aan met welke relevante feiten de verwerende nagelaten heeft rekening te houden. Ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen concrete elementen naar voren waaruit zou blijken dat er alsnog moet aangenomen worden dat er sprake is van een gezinsleven met de referentiepersoon in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de referentiepersoon in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.12. De verzoekende partij stelt nog dat zij al jaren een vaderrol opneemt ten opzichte van de twee minderjarige dochters van haar partner, dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek diende te doen, dat in de bestreden beslissing haar familiaal leven niet op een afdoende wijze wordt onderzocht en besproken en hieruit dan ook blijkt dat de verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst betwist de verzoekende partij niet dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij zich zou wensen te beroepen op een gezinsleven met de minderjarige dochters van haar vermeende partner, wijst de Raad erop dat in beginsel vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De verzoekende partij toont niet aan dat de kinderen van haar vermeende partner ook haar kinderen zijn, noch dat zij de kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing had erkend. Door louter te stellen dat zij al jaren een vaderrol opneemt ten opzichte van de twee minderjarige dochters van haar partner, toont zij dit geenszins *in concreto* aan. Bovendien blijkt niet dat hoewel de relatie met de moeder van de kinderen een schijnsituatie betreft en er geen sprake is van een duurzame partnerrelatie, de relatie tussen de verzoekende partij en de minderjarige kinderen een voldoende standvastigheid vertoont om *de facto* gezinsbanden te creëren.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties met de minderjarige kinderen die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.13. De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins- of privéleven met haar vermeende partner en de minderjarige kinderen van haar partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

3.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

3.15. Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

3.16. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

3.17. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER